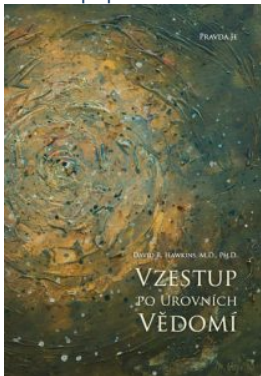

Kapitola 9. Odvaha (úroveň 200)

Předcházející část: *Přechod z nižší mysli do vyšší*

Vzestup po úrovních vědomí	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Nami vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“.</p> <p>Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2017</p>
	
Přesměrovat a objednat knihu...	

Kapitola 9

Odvaha

(Úroveň vědomí 200)

Úvod

Na úrovni odvahy duchovní energie hluboce mění prožívání sebe i druhých lidí, proto jde o úroveň, kde se začíná objevovat posílení. Jedná se o oblast zkoumání, úspěchu, odvahy a odhodlání. Na nižších úrovních je svět vnímán jako beznadějný, smutný, hrozný, lákavý, nebo frustrující, ale na úrovni odvahy je život viděn jako vzrušující, náročný a stimulující.

Odvaha znamená ochotu zkoušet nové věci a zabývat se ranami osudu. Na této úrovni zplnomocnění je člověk schopen se vyrovnat se s příležitostmi života a efektivně je řešit. Na úrovni 200 je například k dispozici energie učit se nové pracovní dovednosti, růst a vzdělávání jsou nyní dosažitelné cíle. K dispozici je schopnost čelit strachu nebo vadě charakteru a přerůst je, a úzkost nechromuje úsilí, jak je tomu na nižších stupních vývoje. Záležitosti, které jsou překážkami pro lidi, jejichž úroveň vědomí je nižší než 200, působí jako stimulanty pro ty, kteří se ocitli na prvním stupni skutečné moci.

Lidé na této úrovni vracejí do světa tolik energie, kolik z něj dostanou. Na nižších úrovních populace, stejně jako jednotlivci, odčerpávají energii od jiných jednotlivců a společnosti, aniž by ji vraceli. Výsledkem je kladná zpětná vazba, úspěch a sebeúcta, které přinášejí posilování vlastních schopností. To je místo,

kde začíná produktivita a tvořivost.

Přechod přes úroveň vědomí 200 je nejdůležitější krok ve vývoji lidského vědomí s jeho odpovídající kvalitou vnitřního i vnějšího života. Rozvoj schopnosti naladit se na uznávanou pravdu, spíše než na osobní zisk, zřetelně odděluje pravdu od klamu. Rozhodující volba je, aby se přijala odpovědnost za vlastní rozhodnutí nebo jednání. To také naznačuje posun od stavu, kdy je člověk ovládán primitivními emocemi, které se zmírnily inteligencí a ověřitelnými skutečnostmi spíše než dávkou emocionality, která vede k mylnému a zkreslenému myšlení. Odvaha znamená ovládnout strach ze ztráty zisku, stejně jako jeho nahrazení více dlouhodobými odměnami z pravdy.

Na úrovni 200 existuje intuitivní přijetí pravdivosti a odpovědnosti jako duchovní a sociální reality. To je doprovázeno vznikem vědomí odpovědnosti za osud své duše, a ne jen za tělo a uspokojení ega. Pravda je nyní považována za spojence namísto nepřítele. Sladění s pravdou spíše než se ziskem, přináší sílu, sebeúctu a pravé postavení spíše než expanzi ega. Výrok: **„Co získá člověk, když dobude svět, ale ztratí svou duši?“** se nyní stává axiomem, která provází rozhodnutí a volby možností.

Odvaha přináší vnitřní sebevědomí a větší smysl pro osobní sílu, protože není závislá na vnějších faktorech či výsledcích. Volba ve prospěch integrity a vnitřní poctivosti je odměňující a posilující. Vzniká větší smysl pro vnitřní svobodu v důsledku osvobození od viny a strachu, který jemně doprovází všechna porušení pravdy, neboť na nevědomé úrovni duch ví, kdy ego lže a porušuje předpoklady, které operují z vědomého uvědomění. To vychází z archetypu v kolektivním nevědomí, jak je popsal švýcarský psychoanalytik Carl Jung (kal. 520). Nevědomá akumulace duchovního dluhu (karma) postupně stáhne kalibrovanou úroveň vědomí těch, kteří porušují pravdu. Ti to pak budou muset kompenzovat prostřednictvím obranné hrdosti, hněvu, viny, studu a strachu z nejvyššího Božího soudu.

Vytrvalost vede k integraci výsledků výkonu na vnitřní požitky, které plynou z uspokojivého splnění vnitřních norem. Na této úrovni je významné úsilí a záměr, nejen výsledky, ač i ty jsou důležité. „Zůstaň věrný sám sobě“ postupně dominuje ve volbách, rozhodnutích, a vzniká vnitřní smysl pro čest. Dlouhodobým cílem života se stává rozvoj vnitřních potenciálů, spíše než zaměření na vnější záležitosti.

I když odvaha je ze strany společnosti uznávána a odměňována, sociální schválení se stává pouze druhotné, neboť integrovaní lidé vědí, že je možné oklamat svět, ale ne sama sebe. Vzhledem k větší pozornosti, ke které dochází na úrovni 200, pokušení porušit integritu pro zisk jsou rozpoznána a odmítnuta, zatímco pod úrovní 200 jsou racionalizována kvůli rychlému zisku bez ohledu na následky.

Z výzkumu vědomí je ověřeno, že každý podvědomě ví, kdy lže, což se rychle odhalí pomocí testu svalu, který okamžitě rozlišuje pravdu od klamu. Toto oslabení svaloviny organismu a úpravy toku energie přes akupunkturní systém ukazuje, že povědomí o rozdílu mezi pravdou a lží je podstatou životní energie a odráží se v odpovědi organismu, i když to mysl popírá.

Energie vědomí na úrovni 200 je v souladu s integritou rozumu, a proto zkreslené klamy rétoriky jsou odmítnuty jako slabé a vadné. S tímto krokem vpřed v evoluci přichází hlavní úbytek emocionality a zbožné fantazie. Život se tak stává méně dramatický a přechodná potěšení ega z negativních postojů ztratí svou přitažlivost, protože teď už nic nedávají. Na oplátku vzniká větší vyrovnanost a celkový pocit bezpečí, které lze získat pouze dodržováním vnitřní poctivosti. Metodou pokusů a omylů člověk objeví, že mu kompromisy nestojí za riziko, že by mohl ztratit tuto vyrovnanost, na kterou si již zvykl.

Sociální výrazy

Starost o druhé a sociální odpovědnost vzniká nad úrovní 200, pod níž je 78 % procent světové populace (v Americe, čtyřicet devět procent), a tento fakt vysvětluje, proč je svět takový, jaký je, se svými nekonečnými konflikty, válkami, chudobou, kriminalitou, atd.

Výzkum ukazuje, že zdroj těchto problémů je endogenní, spíše než exogenní.

Vnitřní poctivost přináší úlevu od negativních emocí nižších oblastí energetiky. Úzkost, strach, nejistota a pocit viny se zmenší stejně jako frustrace, zlost a vztek. Negativní emoce jsou nyní nevítané a nepříjemné jak u sebe, tak i u ostatních. Spory, konflikty a sváry již nejsou atraktivní, protože přišly o svou inflaci ega. Přechodné obtíže sociální reality jsou více přijímány jako aspekty lidského života, než aby byly vnímány jako osobní urážky. K dispozici je progresivní odpor k násilí a teatralnosti politického a ideologického extremismu, protože komfort vnitřního klidu a rovnováhy dává přednost před vzrušením adrenalinu.

S postupující zralostí se vyvíjí smysl pro humor, který nahrazuje nepřátelské útoky a výbuchy. Klid a ticho, které se zdají být nudné nižším úrovním vědomí, jsou nyní upřednostňovány stejně jako období klidu, během kterých se musí přemýšlet a rozjímat. Sebereflexe se nyní stává mnohem důležitější než emocionální reaktivita. Touhy jsou méně nutkavé, a nutkavost a neschopnost odložit uspokojení jsou nahrazeny trpělivostí. Na úrovni 200 se život stává mnohem promyšlenější a impulzivita se zmenšuje. Osobní štěstí se stává dosažitelným cílem a vděčnost nahradí nelibost, sebelítost a obviňování ostatních. Subjektivní zážitek světa se mění k lepšímu a lidé se zdají být více přátelští a pohostinní. Lesk zvláštnosti jako atrakce mizí a excesy jsou nahrazeny rovnováhou. Odvaha vede ke zkoumání a vnitřnímu rozvoji a usnadňuje osobní růst a vývoj vědomí.

Hlavním klíčem k přestupu do úrovně odvahy je přijetí osobní odpovědnosti. Tento významný krok vyžaduje opuštění postoje oběť – pachatel jako dualistického klamu, s tím, že sociálně podkopává integritu pomocí viny a výmluv, protože je založen na dualistických, morálních a společensko-relativistických klamech a teoriích, a externí příčinu nebo sociální stav nahradí integrovaná osobní autonomie a vnitřní poctivost. Odvaha znamená také přerůst identifikaci s racionalizacemi, které charakterizují systémy sociálních přesvědčení v úrovních vědomí pod 200 a jsou založeny na předpokladech viny a výmluv. I v případě, že externí věc je příčinou, integrovaná osobnost by se měla nad ni povznést. Existuje mnoho příkladů odvahy, a

to i tváří v tvář těžkým katastrofám (např. McCain, 2005). Nejčastější výzvou k odvaze je strach s pochybnostmi o sobě a strach z neúspěchu. Odvaha neznamena nepřítomnost strachu, ale ochotu jej překonat, a když se to podaří, odhaluje se skrytá síla a statečnost. Strach ze selhání se snižuje uvědoměním si, že člověk je zodpovědný za záměr a úsilí, ale ne za výsledek, který je závislý na mnoha dalších podmínkách a faktorech, které jsou neosobní.

Silný záměr, odhodlání s pomocí inspirace může přinést úspěch i přes předchozí neúspěchy. To ukazuje na vnitřní schopnost statečnosti a odvahy, která výrazně zvyšuje sebevědomí a sebedůvěru. Mnoho z životních nesnází lze projít pouze tak, že „zatneme zuby“, což v nás ale potom buduje sebejistotu.

Dynamika ega

Hladina 200 má tendenci být sebezposilující v důsledku vnitřní rovnováhy, sladění s integritou a pravdou a s úspěšným fungováním. Její vnitřní diktát je „zůstat na kurzu“ jako loď, držet přímý směr v dočasných vlivech na vlnách života. Nižší emoce stále mohou čas od času vybuchnout a vyžadují korekci, ale nyní jsou více nevíтанé než žádané a oceňované.

Tato úroveň vědomí je důsledkem sbližování se s duchovními principy. To řídí lidský osud a je to analogické k nastavení kompasu lodi. Integrita přináší přijetí charakterových vad, které jsou považovány spíše za výzvy pro sebezdokonalování než jako alibi pro vinu, sebelítosti, nebo zášť. Na úrovni 200 jsou hodnoty cílem a jejich úspěch je realistický a proveditelný.

Psychologická funkce ega, jak ukázala psychoanalýza, je sladit osobnost se sociální realitou vnějšího světa a současně vyrovnat osobnostní složku svědomí (Freudovo superego) s „ideálem ega“ (zvnitřněných standardů) proti primitivním zvířecím instinktům (dále jen „ID“). Neúspěch v této požadované funkci vede k patologickým podmínkám a příznakům, jako je projekce vnitřního nesouhlasu, strachu, nebo primitivních instinktů na ostatní lidi ve vnějším světě (např. vinu nebo paranoii). Neschopnost ovládat instinkty vede k potlačované zuřivosti, strachu a depresi. Přebujelé nebo sadistické superego může být rovněž promítnuto na ostatní a může mít za následek takové charakterové vlastnosti, jako je sebenávist a dotírající pocit viny. Je důležité znát tyto mechanismy, nejlépe je popsala Anna Freud v *Ego a mechanismy obrany* (1971).

Úspěšné sebeobjevování vyžaduje realistické zhodnocení hranic lidského rozvoje a schopnost snášet nejistotu a stav svých vlastních nedokonalostí. Vnitřním zvýšením duchovní síly jsou vrozená potěšení ega z nižších stavů odmítnuta a nahrazena čestností a poctivostí. Vyrovnanost je potěšující a příjemná, jakož i zvýšené sebevědomí.

Od úrovně 200 nahoru jsou nyní umožněny zodpovědné sociální vztahy. Zatímco nižší emocionální úrovně vedou k závislosti na ostatních, při úrovni vědomí 200 se záměr nyní přesouvá na sladění s ostatními na principu vzájemnosti místo sobeckosti.

Při absenci narcistických zkreslení schopnost poznat realitu nahradí vjemové iluze a přetvářku. Bez neustálého zasahování sváru vzniká harmonie jako princip, který

umožňuje koordinaci činností spolu s ostatními. Důsledkem je zvýšení společenského uznání a přijetí, což pak posílí integrované cíle a motivace. Úzkosti a nejistoty jsou přijímány jako normální vývoj a současně jako podněty k růstu (nové zaměstnání, nový vztah, atd.)

Na hladině vědomí 200 se člověk sladí s pravdou a zlepší se schopnost rozeznat pravdu od lži, intelekt se výrazněji posune a rozvíjí se schopnost rozpoznat náhražku emočního ovlivňování od pravdivé, ověřitelné informace. Vzniká schopnost rozpoznat přetvářku a iluze, jimiž představitelství a fantazie nahrazuje logiku a rovnováhu. Protože pod úrovní 200 byla pravda zaprodána pro zisk, není tam schopnost rozeznat pravdu od lži a klamy jsou nekriticky přijímány jako přesvědčivé. Takže na úrovních vědomí pod 200 je skutečně významná ztráta testování reality, stejně jako snížené intelektuální schopnosti. **Lidé pod kalibrační úrovní 200 nemohou použít svalový test pravdy, jinak získají falešné výsledky.**

Zatímco pod úrovní 200 je schopnost zpracovat „fakta“ lineární, ještě tu není žádná schopnost rozeznat pravdu, která je nelineární a závisí na schopnosti abstraktního myšlení. Nižší mysl využívá skutečnosti k hájení postojů, zatímco vyšší mysl respektuje rovnováhu, smysl, a význam abstraktních úrovní. Tak se postupně dostává význam do souladu s úrovní pravdy jako důsledek disciplinovaných pravidel logiky a rozumu spíše než zbožného přání.

Pod úrovní 200 jsou fakta sestavena bez ohledu na kategorie stejné hodnoty, opačné důkazy jsou ignorovány nebo racionalizovány, nebo považovány za bezvýznamné. Vyšší mysl přináší disciplínu, dodržuje zákony dialektiky a vyžaduje intelektuální poctivost.

Rozlišování pravdy tedy závisí na uznání kontextu, který má značný vliv a kategorizuje smysl a význam. Zatímco fakta, když jsou logicky sestavena, mohou být citována jako „důkaz“, pravda je na jiné úrovni abstrakce a lze ji zdůvodnit pouze jinými prostředky a potvrzeními. Dokonce ani v nejlepším případě lidská mysl, sama o sobě, **není** skutečně schopna rozeznat „skutečnost“ od pravdy a pravdu od lží. Rozlišování pravdy je podporováno pokorou a duchem vyváženého, eticky čistého hledání. Klasickým příkladem jsou bratři Wrightové, kteří byli zesměšňováni pro skutečnost, že letadla jsou těžší než vzduch a proto nemohou létat. Že takové zvolené skutečnosti mohou vést k chybným závěrům, velmi dobře ilustrují argumenty skepticizmu.

Překračování úrovně 200

Pohled na Boha z úrovně 200 je pohledem důvěry, spravedlnosti, vyváženosti autority a zahrnuje možnost mechanismů kompenzování nedokonalosti prostřednictvím spásy, při současném přijetí odpovědnosti za vady, a při úsilí o morálku. Tento příznivější pohled na božství nahradí antropologické představy Boha na nižších úrovních, kdy obraz Boha je prezentován jako náchylný k extrémním lidským slabostem, jako je pýcha, tvrdost, odsouzení, pomsta, hněv, zaujatost a žárlivost a zdánlivé etnické a geografické zvýhodňování.

Na úrovni 200 je božství respektováno a považováno spíše za možnost než hrozbu.

Primární zásadou, aby se zabránilo hříchu, je přijmout duchovní zodpovědnost a odmítnout pokušení (např., stejně jako v Otčenáši). Modlitba je chápána jako žádost o radu i vznešená potvrzující Boží vůle. Jako přirozený důsledek pokory je přijímání charakterové vady. Hlavní důraz je kladen na morálku, která se často odráží v sociálně odpovědných postojích a respektu k tradičním hodnotám. I když stále ještě existuje strach z Božího soudu, je zmírněn vírou v Boží spravedlnost, milosrdenství, odpuštění a příslib spásy v reakci na lítost a pokání.

Věnování se sebezdokonalování a integritě vynáší charakterové vady do povědomí, což má za následek duchovní pokoru a vědomí, že bez Boží pomoci je obtížné a někdy i zdánlivě nemožné překonat ego a jeho omezení. Strach z hříchu, i když ne ochromující, je stále vážným faktorem. To vede k potřebě náboženství a rituálů, které jsou vnímány jako racionální a uklidňující. Respekt k výsledkům vede k přijetí a dodržování náboženských a duchovních idejí, spolu s pochopením nutnosti víry.

Odvaha je výsledkem aktu vůle, jímž je rozhodnuto přijmout vnitřní poctivost a integritu jako axiomatické principy života, které je třeba dodržet i přes všechny odpory, pokušení a překážky. Povinnost k sobě samému i k druhým v souladu s duchovními principy a odvahy vede k překonání těchto překážek a odporů. S pevným odhodláním a dostatečnou praxí se rány osudu, a to jak vnitřní, tak i vnější, stávají příležitostmi pro zvýšení pevnosti. To je základní kámen pro důvěru v sebe sama, v Boha, v duchovní pravdy, a v život sám.

Následující část: **Kapitola 10. Neutralita (úroveň 250)**